

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Barbara Baraldi
AURORA NEL BUIO

Copyright © 2017 Barbara Baraldi

Published by arrangement with Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA)

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04321-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

BARBARA
BARALDI

AURORA U TAMI

Preveo Ljubeta Babović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Postoji pukotina u svemu. I upravo odatle dopire svetlost.
Leonard Koen, *Anthem*

PROLOG

Postoje priče koje govore o pustim mestima, o kućama u kojima je zlo pustilo korenje zbog tragedija koje su se tu desile, o prostorima koji su tom zlu bili inspiracija. Popularne priče koje govore o neobjašnjivim šumovima koji dopiru iz nenaseljenih kuća, o slabašnim glasovima koje prenosi vetar.

Ranucijeva kuća je jedno od takvih mesta.

Smeštena je na periferiji, okružena malim dvorištem, sa bujnim drvetom nara u pozadini kuće. Ali odavno nije bilo nikoga ko bi brao njegove plodove.

U Ranucijevoj kući niko ne živi već više od dvadeset godina. Stanovnici mesta drže se podalje od nje i mnogi bi radije da zaborave priču o njenom vlasniku.

Za razliku od onog što se priča o pustim kućama, iz unutrašnjosti Ranucijeve kuće ne dopire nikakav zvuk. Vlada stalna, zaglušujuća tišina. A tokom nekih noći magla je toliko gusta da izgleda da naprosto guta kuću. Kao da ona nikada nije postojala.

Kažu da neki posebno brutalan događaj ostavlja neizbrisive tragove na mestu gde se dogodio. Utvare Ranucijeve kuće bili su natpisi na zidovima soba.

Natpisi koji ističu opsesije. Natpisi koji ispunjavaju košmarima one malobrojne koji nisu uspeli da zaborave priču o *Zlom vuku*. Čudovištu sa sekirom koje je iskasapilo čitavu porodicu. Oličenju samog zla, koje je prispelo u grad ko zna odakle, kao anđeo smrti.

Zlo se na nekim mestima ugnezdi kao neželjeni gost. Kao ćutljiva grabljivica.

Kao pauk koji plete mrežu, zlo koje se ugnezdilo u Ranucijevoj kući ostalo je da više od dvadeset godina čeka svoj plen.

Sve do danas.

Tri meseca pre buđenja

Automobil lagano pređe stazom koja je vodila do male vile. Zaustavi se pored crnog džipa, jedinog vozila koje se nalazilo na malom trgu. Devojka se zagleda okolo nekoliko trenutaka, zatim skloni čuperak kose iza uвета i otkri dugačak ožiljak na slepoočnici.

Nalazila se na izolovanom mestu, ali je nije to činilo uznemirenom. Uze puni koverat sa sedišta suvozača i tek u tom trenutku postade svesna da joj ruke drhte. Otkucaji srca bili su ubrzani i nepravilni.

Devojka sa ožiljkom oseti blage žmarce na čelu i dodirnu ga, bojeći se da se radi o insektima. Zamisli kako joj mile po licu, zavlache se u oči i uši, probijaju se kroz usta i upadaju joj u grlo. Oprezno se opipa, ali su to bile samo sitne graške ledenog znoja.

Nekoliko puta dugo uzdahne, udišući vazduha koliko je mogla, ali joj se činilo da je srce ne sluša. Osećala je takav pritisak mnogo puta. Bio je to osećaj koji je prethodio napadu panike.

Devojka pokuša da upali motor i da ode odatle. Stavi koverat na sedište i ponovo ga uze nekoliko puta, pa se onda ukoči, nasloni se na sedište i udari po volanu.

Ne, neće dopustiti da bude savladana. Ovaj put će reagovati.

Drhtavim rukama izvuče iz unutrašnjeg dela bluze privezak koji je nosila oko vrata. Bila je to srebrna kutija u kojoj je držala tablete. Otvori je, izvadi iz nje malu belu pilulu i proguta je, teško gutajući. Zatvori oči, s mukom sklapajući očne kapke. Na neki način je uspela da kontroliše disanje. Sačeka nekoliko minuta, pa na kraju odluči da izađe iz automobila.

Priđe ulaznoj kapiji, izbegavajući da nagazi na barice koje su ostale od nedavnog pljuska. Više puta pređe cokolama preko otirača, da skine

blato sa donova. Pritisnu dugme interfona i stade da čeka, pogleda uprtog u malu bezbednosnu kameru okačenu na uređaj, sve dok je neki muški glas ne pozva da uđe.

Devojka sa ožiljkom nađe se u čekaonici sa zidovima od napuklog maltera i nizom stolica poređanih uz zid. Ispred nje zatvorena vrata, obojena u zeleno.

„Profesore Maskareli?“, pozva.

Pošto nije dobila odgovor, dohvati kvaku i otvori vrata. Uđe u veliku sobu u obliku kvadrata sa drvenim podom i prostranim nizom polica natrpanim knjigama. Kroz veliki prozor pružao se pogled na bujnu vegetaciju šume koja je okruživala kućicu. Na prašnjavom tepihu u sredini sobe nalazio se pisaći sto.

Neki kršni čovek prođe kroz klizeća vrata na jednom kraju sobe. Imao je šezdesetak godina, proređenu kosu i toliko isturene oči da su mu davale izgled vodozemca. Nosio je kariranu košulju i pohabane i neugledne farmerke.

„Vi ste verovatno Aurora Skalvijati“, reče uz zagonetan i zadovoljan osmeh. „Izvinite što ste čekali, ali su osobe sa kojima obično imam posla sve samo ne nestrpljive da se sretnu sa mnom.“

„Mislila sam da sam bila jasna putem telefona. Ne smete nikada da me zovete po imenu“, ispravi ga ona.

Čovek se zabrinuto pomilova po podvaljku. „Da. Zaboravio sam“, promrmlja. Onda se nakašlja, trudeći se da zauzme profesionalan, odmeren stav. „Jeste li poneli vaš bolnički karton?“

Devojka mu pruži koverat. „Unutra je i honorar koji smo dogovorili.“

Čovek pročeprka po kovertu, ovlaš pregledajući njegov sadržaj. Pošto je stavio svežanj novčanica u džep, izvuče nekoliko listova papira štampanih na kompjuteru i povezanih spajalicom.

„I... izbrisali ste svoje ime sa lekarskih nalaza?“, upita začuđeno.

„Mislim da je to u svakom slučaju i u vašem interesu“, reče devojka. „Ako nešto krene loše, ne verujem da biste želeli da povežu moje ime sa vašim.“

„Ili je možda obrnuto“, reče čovek ironično.

„Niko ne sme da zna da sam bila ovde“, nastavi devojka, samouverenim i sigurnim glasom. Ali je njen pogled odavao zbuljenost koju je bilo

teško sakriti. Oči su joj delovale uznemireno, bile su uokvirene dubokim podočnjacima i neprekidno su razgledale uglove sobe.

„Prilično ste bleđi“, primeti čovek. „Jeste li sigurni da vam je dobro?“

„Da mi je dobro, ne bih bila ovde, zar ne?“

Čovek promrmlja nešto sebi u bradu, zatim uze naočare sa pisaćeg stola i stavi ih. Pročita sadržaj papira.

„Bili ste smešteni u specijalizovanoj klinici radi lečenja ove vrste smetnji“, promrmlja. „Ako lekari nisu mogli da reše vaš problem, šta vas navodi na pomisao da sam ja u stanju da to učinim?“

„Farmakološke terapije kojima sam bila podvrgnuta nisu dale očekivane rezultate. I lekari su utvrdili da je isuviše rizično da me podvrgnu ECT terapiji.“

„Konvulzivna elektroterapija. Tako izrečeno, zvuči mnogo smirenije od reči *elektrošok*, zar ne?“

„Misle da je isuviše opasno zbog mog... opšteg stanja.“

„Vi ste bili prilično ozbiljno povređeni“, reče čovek. „Smem li da vas pitam kako se to dogodilo?“

„Nemam nameru da govorim o tome.“

Nastade dugačak trenutak tišine u kojem čovek zauze odbrambeni stav. „Vi ste iz policije, zar ne?“

„Komplikovano je“, kratko odgovori devojka.

„Mogu li da vas pitam kako ste došli do mog imena?“, upita je on.

Devojka lagano sleže remenima. „Nekome na mom položaju nije tako teško da dođe do nekih informacija.“

Čovek uzdahnu. „Pretpostavljam da su vam poznate moguće kontraindikacije tretmana. Verovatno su vam rekli za kardiovaskularne komplikacije, konvulzije, oštre bolove u glavi i moguće gubitke pamćenja.“

„Gubitak pamćenja je najmanje zlo“, devojka izjavi sa gorčinom.

Čovek raširi ruke, kao u znak predaje. „Onda u redu“, uzdahnu. „Pripremio sam sobu gde ćete moći da se odmorite nakon što završimo prvu seansu. Imate li nekoga ko može da se pobrine za vas?“

Devojka se zbunjeno osvrnu oko sebe nekoliko trenutaka. „Š-šta to znači?“

Po njenoj reakciji čovek shvati koliko je njegovo pitanje neprikladno. Bilo je to tako jasno, bilo je dovoljno pogledati je. Ta je devojka bila najusamljenija osoba koju je ikada sreo.

„Kada bude prestalo dejstvo anestezije, apsolutno nećete biti u stanju da vozite“, pojasni on. „Kako mislite da se vratite kući?“

„Neće biti nikakve anestezije“, iznervira se devojka.

„Doziranje metoheksitalom je vrlo slabo, što omogućava brzo buđenje posle tretmana.“

„Neće biti nikakve anestezije“, ponovi ona. „*Moram* da ostanem sve-sna sve vreme.“

„U redu“, reče čovek dok je sedao za pisači sto. Na kraju krajeva, mnogi tvrde da depresivne osobe osećaju krivicu, a ECT zadovoljava njihovu potrebu da budu kažnjene.

Iz neke fioke uze blok sa delimično popunjenim listovima. „Još uvek imam nekoliko mojih recepata iz vremena kada sam ih prepisivao.“ Ispuni tri recepta, iscepa ih iz bloka i pruži ih devojci. „Moglo bi da dođe do pogoršanja vašeg stanja između dve seanse. Ovi lekovi će vam pomoći da držite pod kontrolom krizu uznemirenosti.“

„Lažni recepti“, prokomentariša devojka.

„Mislim da nemate nameru da me prijavite.“

Devojka uze recepte i stavi ih u unutrašnji džep jakne.

„Sledite me, molim vas.“ Čovek krenu ispred nje kroz slabo osvetljen hodnik, na čijim zidovima su bile okačene reprodukcije slavni dela umetnosti renesanse. Drveni pod je škripao pri svakom koraku. „Da li ste znali da su prvi eksperimenti ove vrste bili nadahnuti postupcima korišćenim u jednoj rimskoj klanici tridesetih godina prošlog veka? Izgleda da su svinje omamljivali elektrošokovima pre klanja. Bio je to gest samilosti prema tim jadnim životinjama...“

„Nisam došla ovde zbog lekcije iz istorije, profesore.“

„Molim vas, pustite akademske titule“, izvrda čovek. „Nemaju nikakvu vrednost otkako sam suspendovan iz Komore.“

Otvori vrata skromno opremljene ordinacije, sa ormarićem za lekove smeštenim uza zid, pored prozora sa zatvorenim kopcima. U sredini se nalazio omanji krevet, pored koga su bili poredani šipka za infuziju i kolica sa kompjuterom, električnom aparaturom za ECT i razni medicinski uređaji. Iz jedne metalne boce visila je maska za kiseonik. Sa ogoljene lampe okačene o plafon dopirala je svetlost.

„Jeste li uzimali lekove pre nego što ste došli ovde?“

„Ne“, slaga devojka, dok je kačila jaknu o čiviluk na ulazu.

Pošto se ispružila na ležaju, čovek joj namesti masku sa kiseonikom i otvori dovodni ventil. „Moraćete da dišete tu unutra nekoliko minuta, da napojite tkiva kiseonikom.“

Steže joj čvor za zaustavljanje krvarenja oko desne butine.

Zavrnu joj rukav bluze i uze špric sa kolica.

„Šta je to?“, upita ona preplašeno. Glas joj je kroz masku zvučao pri-
gušeno.

„Suksametonijum hlorid“, odgovori on. „To je relaksirajući agens. Služi za zaustavljanje mišićne aktivnosti, radi ublažavanja efekta kontrakcija.“

„Paralizator“, pojasni ona.

„Ne brinite, ostaćete budni sve vreme. Dejstvo suksametonijum hlo-
rida nestaće kroz samo nekoliko minuta. Konvulzije će trajati između
trideset i devedeset sekundi i potrebno je ubrizgati ga da se izbegnu pre-
lomi rebara ili kičmene moždine. Čvor za zaustavljanje krvarenja služi
da izoluje jedan deo tela i da se na taj način obezbedimo da ne doži-
vite infarkt.“ Napravi pauzu. „Pre nego što počnemo, kao meru opreza
ubrizgaću vam rastvor na bazi kiseonika, s obzirom na to da nećete biti
u stanju da dišete sami.“

Pošto je obavio oba ubrizgavanja, čovek protrlja devojčine slepoočnice
komadom vate i namesti elektrode. Zatim joj stavi gumeni podupirač za
usta među zube. „Ovo je da se izbegne lomljenje zuba ili ugrizanje jezika.“
Na kraju dohvati ručicu aparata ECT. „Jeste li spremni da počnemo?“

Devojka sa ožiljkom zatrepta u znak pristanka.

Čovek odlučno zavrte ručicu.

Telo devojke zahvatiše žestoki grčevi, dok joj je kroz mozak proti-
calo električno pražnjenje od 480 volti. Oči joj se okrenuše unazad. U
glavi odjeknuše fragmenti sećanja, nepovezani fleševi iz nekog drugog
vremena i na drugom mestu.

Za trenutak više nije bila tu.

Već opet u staroj klanici, gde je sve počelo.

Začu urlike, a zatim pucnjeve.

I sve postade mrak.

Bononija*, 20. septembar 1349. godine

Odbačeni.

Ta je reč neprekidno zujala u glavi oca Eđidija Galucija, priora dominikanaca Bononije, dok je kroz mali prozor svoje ćelije posmatrao kako se crvenilo zore širi nad gradom. Niz leđa ga podiđoše žmarci. U nekom drugom trenutku života to bi protumačio kao manifestaciju božanske moći, ali mu je sada delovalo kao zlokobno predskazanje.

Već duže od godinu dana otkako se na stanovništvo spustila oštrica podmukle, nezadržive zaraze koju su naučnici sa *Studium*-a nazvali *najgorom zarazom*, na latinskom *pestem*, kuga.

Kuga se brzo širila po čitavoj Evropi, izazivajući pravi masakr muškaraca, žena i dece, koseći bez razlike plemiće, sveštenike, seljake i trgovce, zbog čega su polja bila sve više zapuštena, stanovništvo gradova desetkovano, a običaji promenjeni.

Bolest nije ostavljala u životu dvojicu od petorice ljudi i vladalo je opšte mišljenje da je zaraza krenula sa dalekog Istoka, gde je, kako se pričalo, danima padala kiša crva, a zatim zmija, toliko krupnih da su bile u stanju da progutaju ljude u samo jednom zalogaju, i na kraju vatrene lopte koje ispuštaju toliko otrovan dim koji, nakon što se udahne, dovodi do smrti u roku od dvanaest sati.

Verujući u te glasine, Savet staraca, svetovna institucija koja je vladala Bononijom, naredio je da prozori kuća okrenutih ka istoku moraju da ostanu zatvoreni, tako da u njih ne ulaze kužna isparenja koja nanose vetrovi sa istoka.

Odbačeni su bili oni koje je društvo odbacilo. Izolovani, napušteni. Kao oboleli od kuge. Ali ne samo to.

Za neke je kuga bila božja kazna za trpeljivost vladara prema Jevrejima i nevernicima, što je dovelo do pojačanog proganjanja manjina. Mada se često radilo o lakom izgovoru da se dočepaju bogatstva osuđenih.

Otac Eđidio nije verovao u tu vrstu sujeverja i kao gradski inkvizitor osećao je dužnost da zaštititi grad od svega onog što je moglo da udalji

* Starorimski naziv grada Bolonje. (Prim. lekt.)

narod od božje milosti. Bio je ubeđen da služi činu vere za otklanjanje zaraze i zalagao se da se pooštre kazne prema svima onima koji su proglašeni krivim za jeres i vraćanje. Jeres je trebalo oslabiti, a najbolji način da se to učini bilo je pokretanje istraga jedne za drugom. Pogubljenja su bila svakodnevna i nisu se zaustavljala sve dok se ne uspostavi vera naroda u Boga i u ljude Crkve.

Otac Eđidio odbaci ta svoja razmišljanja i obuče crni ogrtač preko bele tunike karakteristične za fratre dominikanskog reda. Njegov pogled, još uvek zamagljen od sna, nekoliko trenutaka je lutao po unutrašnjosti ćelije. Bila je jednostavno opremljena, kako je nalagalo pravilo koje je utvrdio Dominik Guzman. Pored kreveta se nalazio sanduk sa naslonom, a sa suprotne strane mali pisaći sto. Otac Eđidio kleknu ispred raspeća obešenog na zidu i tihim glasom izreče *Pater noster**.

Zatim izađe iz sobe i pređe preko dugačkog hodnika duž kojeg su se nalazile ćelije i sigurnim korakom se uputi ka prednjem delu bazilike, onom na kojem su se obično obavljale javne službe, ali je za vreme pohvala Bogu pristup bio rezervisan za monahe. Pridruži se sabraču da obavi jutarnju molitvu kod sarkofaga svetog Dominika, velelepnog nadgrobnog spomenika posvećenog osnivaču Reda.

Po završetku molitve, priđe mu stari opat, otac Baltazar Fej. „Nešto vas muči, oče Eđidio?“

Otac Eđidio se namršti, iznenađen tolikom revnošću. „Zašto me to pitate?“

„Poznajem vas još otkako ste bili bogobojažljivi kaluđer svetovnjak“, reče otac Baltazar. „Ne zaboravite da sam ja posredovao kod biskupa za vaše postavljenje na položaj inkvizitora. Uvek ste bili nadahnuti strastvenom verom, što nije uobičajeno u ovim vremenima. Pa ipak, već poodavno imam utisak da vas muči neka ozbiljna briga.“

Otac Eđidio raširi ruke. Tačno je, njegov stari prijatelj ga je poznavao bolje od bilo koga drugog. Obuze ga snažan osećaj neprijatnosti, pojačan nelagodnošću koja ga je prožimala danima. Dobro je poznavao simptome zaraze, a stalna groznica koju je osećao sigurno je bila jedan od njih, kao i otok jajolikog oblika koji mu se pojavio na preponama. Ali još uvek nije bio trenutak da obavesti bratstvo o svojoj bolesti. Sada

* Očenaš, molitva Gospodnja. (Prim. prev.)

je postojalo jedno hitnije pitanje koje je privlačilo njegovu pažnju. A reč *odbačeni* ponovo odjeknu u njegovoj glavi kao pretnja.

„Moja jedina briga je spas ovog naroda“, odluči da uzvрати.

Ispod guste sede brade oca Baltazara pojavi se lukav osmeh. „Ponekad se pitam da li je uopšte ostalo nešto da se spase“, priznade ovaj sa gorčinom. „Među stanovništvom vlada očaj i beda. Vera u Boga je stavljena na probu, a sa njom i naš autoritet.“

„Zbog toga su potrebne odlučne akcije da se iskoreni prisustvo Nečastivog“, zaključi otac Eđidio i onda se pozdravi pokretom glave, na šta ovaj drugi odgovori blagim naklonom.

Kada otac Eđidio izađe iz bazilike, po licu ga ošinu nalet toplog vazduha ispunjenog vlagom. Klima koja je vladala tih dana nije nagoveštavala skori dolazak jeseni. Vreli vetar koji je dopirao sa obale ispunjavao je gradske ulice slankastim mirisom koji se mešao sa otužnim zadahom mulja nagomilanog po ulicama, jer su ga neprekidno podizala kola trgovaca koji su tuda prolazili. Otac Eđidio preskoči nekog prosjaka koji je dremao na gomili šljunka preko puta bazilike. Nastavi dalje, bacivši brz pogled na nekog čoveka u pocepanoj odeći koji je vozio dvokolicu natrpanu leševima okuženih van grada, gde je pripremljena zajednička jama.

Povorka flagelanata* prelazila je preko ulice, moleći se glasno. Bili su bos, sa belim ogrtačima ukrašenim jarkocrvenim krstovima na sebi, sa spuštenim kapuljačama i sa bičevima u rukama.

Priđe im neka žena lica izobličienog od ludila, koja je u naručju nosila leš dečaka umotanog u zavežljaj. Kleknu na kolena dok su prolazili, prizivajući njihov blagoslov.

Dok je prisustvovao toj sceni, otac Eđidio nije mogao da zadrži grimasu gađenja. Čvrsto se suprotstavljao fanatizmu flagelanata, ali su se njegovi napori pokazali uzaludnim pred moćnom podrškom političara iz bratstva. Flagelanti su sebe smatrali svetim i sa prezrenjem su odbijali da se podvrgnu crkvenoj hijerarhiji. Bili su žestoki antisemiti; uprkos tome što je papa oštro osuđivao proganjanje Jevreja, ovi se nisu ustezali da unište čitave porodice judejskog porekla. Smatrali su ih *odbačenima*.

* Naziv za članove katoličkog kaluđerskog reda, poznate po tome što su praktikovali samobičevanje kako bi okajali grehe. (Prim. prev.)

Otac Eđidio dođe na glavni gradski trg, gde se šarolika i bučna gomila tiskala ispred palate gradskog poglavara, u očekivanju pogubljenja nekolicine osuđenih na smrt.

Jedan seljak, izvesni Matija da Parma, pre tri dana je, dok je orao njivu, iskopao nekoliko strahovito osakaćenih ostataka. Oni su bili čuvani u drvenim kovčezima, u neprirodnim položajima, apsolutno neuobičajenim za hrišćansku tradiciju. Nekoliko kostura ležalo je ničice, sa grudnim košem zakucanim za kovčeg, dok su drugima bile polomljene kosti nogu i karlice, a u nekim slučajevima je lobanja bila probijena dugačkim zarđalim ekserima.

Niko nije znao kome pripadaju ti ostaci. Neko je to nazvao *Groblje odbačenih*.

Kada su vlasti obavestene o tome, nisu oklevale da zatvore seljaka i njegovu decu, sa optužbom za vraćanje. Proces koji je hitno sproveo otac Eđidio bio je kratak, a osuda na smrt neizbežna. Pošto je mučenjem iznudio puno priznanje od seljaka i njegove dece, osuda na smrt bila je nužan čin. Prema mišljenju inkvizitora, ostaci odbačenih nisu smeli da izađu na svetlost dana. Radilo se o očiglednom znaku da je đavo prokleo grad. Kasnije je naredio da kosturi budu ponovo sahranjeni na istom mestu gde su pronađeni i zabranio svima da ulaze u tu njivu.

Otac Eđidio se probi kroz gomilu ljudi i dođe do bine rezervisane za velikodostojnike, koju su od ostatka rulje štitili opštinski čuvari. Prilikom njegovog prolaska, prisutni su se blago naklanjali, na šta je inkvizitor odgovarao klimanjem glave. U tom trenutku otkucaji zvona sa najveće kule u gradu najaviše početak pogubljenja.

Kada dželat otvori velike prozore palate, gomila je naprosto eksplodirala u povcima bodrenja.

Najpre su sa prozora bačena deca seljaka, mali Pjetro od devet godina i mala Matilda od sedam, sa čvrsto vezanim omčama oko vrata. Kuga je odnela njihovu majku pre godinu dana i možda je bolje što je bilo tako: nije morala da prisustvuje mukama kojima su podvrgnuta njena voljena deca. Dok su se njihova tela klatila sa prozora palate, rulja koja je postajala sve uzbuđenija, ispuštala je prostačke krike odobravanja.

Matija da Parma je bio toliko snažan i korpulentan, da je dželatu bilo potrebno malo više vremena da ga podigne na okvir prozora, nakon što mu je vezao omču oko vrata. Zatim ga odlučnim pokretom gurnu naniže.

Uže koje ga je pridržavalo za trenutak se zateže do maksimuma i trzaj je bio toliko silovit da je delovalo kao da neka nevidljiva sekira zadaje fatalni udarac. Glava seljaka je bila odrubljena tim trzajem.

Telo Matije da Parma se smrska na tlu, dok njegova glava završi tako što odskoči ka gomili okupljenoj na trgu. Pri tom prizoru mnogi od prisutnih okrenuše glavu i na brzinu se prekrstiše.

Otac Eđidio ostade da gleda telo osuđenog koje se trzalo u nizu žestokih grčeva. Usmeri pogled na krv koja je tekla iz tela i širila se po pločniku kao tamna senka.

Obuze ga neka neodređena uznemirenost, dok se reč *odbačeni* uvlačila u njegove misli poput eksera.

I u krvi osuđenog prepozna isto ono crvenilo zore kojem je prisustvovao tog jutra.

3

Pet dana pre buđenja

Neke devojke zalutaju greškom, nastavljala je da ponavlja u sebi Aurora Skalvijati dok je vozila Putem drugog reda broj 43. Imala je utisak da se njen auto kreće viseći na nekom mestu udaljenom u vremenu, koje njeni farovi nisu mogli da osvetle. Okolni predeo bio je nevidljiv, prekriven maglom i mrakom noći, kao poslednji cilj putovanja koje joj je izgledalo beskrajno dugo. Prema navigaciji, još pola sata ju je delilo od njenog cilja, Sparvare, emilijanskog grada, gde je dobila posao u lokalnom policijskom komesarijatu.

Emilijanci su topli i srdačni ljudi, ponavljale su joj kolege iz specijalnog odreda policije Torina, nakon što je saznala za svoj novi premeštaj posle osamnaest meseci bolovanja.

Emilija je kao veliki grad: njene četvrti su mesta rasuta po ravnici koja se iz podnožja Apenina pruža ka Jadranskom moru, sledeći tok reke Po.

Dole se nikada ništa ne događa, a to je ono što ti je potrebno da se oporaviš, rekao joj je zamenik šefa policije u trenutku kada joj je saopštavao o premeštaju. Verovatno je trebalo da te reči posluže da je smire, ali su imale suprotan efekat.

Aurora nervoznim pokretom skloni čuperak kose i smesti ga iza uveta. Prsti joj okrznuše ožiljak na slepoočnici. Brzo ih povuče.

Po glavi joj se vrzmao motiv jedne stare pesme, pa uhvati sebe kako pevuši *Teachers* Leonarda Koena.

Some girls wander by mistake, into the mess that scalpels make. Are you the teacher of my heart?

Automatskim pokretom uze u ruku mobilni telefon i u adresaru izdvoji Flaviov broj. Ostade za trenutak zagledana u ekran, ne započinjući poziv. Zatim odloži mobilni telefon i prikova pogled kroz vetrobran. Sledeći uputstva navigacije, izađe na krivudavi put na koji se nadovezivao nasip. Pređe preko nekog malog mosta sa zardalom ogradom i izađe na put prepun rupa i sa ogoljenim drvećem oko njega.

Pažnju joj privuče niz trepćućih svetloplavih svetala u daljini. Vidljivost je bila tako slaba da je izgledalo da su u pitanju policijske patrole i ambulanta kola okupljena usred ničega.

Kada se Aurora opet zagleda ispred sebe, skoro se trže. Prilika nekog čoveka iskrсну iz magle pored puta i morala je da naglo zakoči da ga ne bi pregazila. Gume proklizavaše na klizavom asfaltu. Aurorin automobil se zaustavi tik uz službeno vozilo karabinijera koje je sa uključenom rotacijom bilo parkirano poprečno na kolovozu. Radilo se o pravoj pravcatoj policijskoj blokadi.

Čovek u uniformi priđe Aurorinom automobilu i dade joj znak da spusti staklo.

„Niste videli rotaciju?“, upita je.

„Izvinite, agente“, uzvрати Aurora. „Ali uz svu ovu maglu...“

Karabinijer joj ne dozvoli da završi rečenicu. „Malo napred put je prekinut“, reče. „Ne možete da nastavite.“

Aurora razrogači oči. „M-molim?“, promuća. „Ali ja moram da idem u Sparvaru i već kasnim.“

„Pa, skoro ste stigli. Ulaz u grad je na nekoliko kilometara odavde. Ali ne smem da vas pustim da prođete ovuda.“

„Da li se desila nekakva saobraćajna nesreća?“

Karabinijer skrenu pogled. „Ne mogu ništa više da vam kažem.“

„Ja radim za sudsku policiju“, pojasni Aurora, preturajući po torbi na sedištu suvozača. Izvuče legitimaciju i nekakav list papira. „Zamenica inspektora Skalvijati, na službi u Komesarijatu Sparvare.“

Karabinijer baci kratak pogled na dokument. „Ovde piše da ćete stupiti na dužnost sutra.“

„Znam, ali...“

„Poslušajte me, gospođice“, reče karabinijer mirnim glasom. „Mnogo je bolje da se vratite nazad i krenete starim putem drugog reda iz Duke.“

„Mnogo bolje za koga?“

„Za vas. Nije baš lep prizor tu dole.“

„Mogu li barem da znam o čemu se radi?“

„Nisam ovlašćen da govorim o tome. Naređenje javnog tužioca.“

„Javni tužilac je ovde? Da li se desilo ubistvo?“

Karabinijer sleže ramenima.

„Oh, ma hajdete!“, prasnu Aurora. „Ionako će mi o tome sigurno ispričati kolege sutra ujutro.“

„Eto, razgovarajte sutra sa kolegama. Ja ne mogu da odgovorim na vaša pitanja. Siguran sam da me razumete.“

„Onda u redu“, uzdahnu Aurora uz usiljen osmeh.

Zatim ubaci u rikverc da se vrati nazad.

Dok se udaljavala, i dalje je držala na oku karabinijera preko retrovizora, sve dok njegovu figuru nije progutala magla. Ugasi farove i priđe alejici koja je vodila do neke usamljene kuće. Izađe iz kola i pažljivo zatvori vrata, da ne stvara buku.

„Stari put drugog reda, je li?“, promuca za sebe, dok je prolazila kroz grmlje pored puta.

Aurora hitrim koracima nastavi neobrađenim terenom u pravcu svetala. Cokule koje je nosila za tren oka se ispuniše blatom. Preskoči preko rupe i nastavi da hoda, sve dok ne dođe u blizinu prostora gde su bila parkirana dvojica policijskih vozila, jedan plavi automobil, kamionet vatrogasaca i ambulatna kola. Bila je zbunjena. Šta je moglo da se dogodi da opravda angažovanje tolikih snaga?

Sada je bila sigurna: dogodilo se ubistvo. Aurora za trenutak zaboravi da se nalazi na stotinak kilometara od kuće i svojih bivših kolega, da je iscrpljena i da je jedino pametno što je trebalo da uradi to da ode u hotel i da se odmori.

Zato što ju je baš nešto ovakvo podsticalo da ostane u policiji uprkos svemu. Bilo je to jedino mesto na svetu sa kojeg nikada ne bi mogla da se udalji. Bila je to scena zločina.